

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/80/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115010977
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3115010977.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2015 prejednal sťažnosť odsúdeného L. L. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. augusta 2015, sp. zn. 4Pp/80/2015 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného L. L. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

II. Podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Tr. por. sa sťažnosti U. L. a B. L., rodičov odsúdeného a W. Q., sestry odsúdeného, z a m i e t a j ú, pretože boli podané neoprávnenými osobami.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 27. augusta 2015, sp. zn. 4Pp/80/2015, zamietol podľa § 66 ods.1 písm. b/, ods. 2 Tr. zák. ako nedôvodný návrh odsúdeného L. L. o jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 27.8.2012, sp. zn. 2T/79/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.5.2013, sp. zn. 2To/130/2012 vo výmere 4 roky so zaradením pre jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/, b/, c/ Tr.zák., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/, c/ Tr. zák. a pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák., ktorý v súčasnosti na podklade uznesenia Okresného súdu Trenčín zo dňa 23.7.2014, sp. zn. 2Nt/38/2014 vykonáva v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený L. L. sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil sám i prostredníctvom obhajcu. V písomnom odôvodnení sťažnosti odsúdený považoval napadnuté uznesenie za chybné a nesprávne s poukazom na to, že podľa neho spĺňa všetky podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu uloženého trestu odňatia slobody, z ktorého už vykonal viac ako dve tretiny, že má podporu celej rodiny i možnosť zamestnať sa, pričom hodnotenie jeho správania v správe z ústavu je pozitívne a k jeho prepusteniu, okrem riaditeľa ústavu, sa pred okresným súdom pripojil aj prokurátor okresnej prokuratúry. Zamietajúce uznesenie považoval len za subjektívny názor sudcu, ktorý podľa jeho názoru bol nútený takto rozhodnúť, lebo on je v inej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 2T/185/2011 neprávoplatne odsúdený, pričom aj pri preradení do minimálneho stupňa stráženia mu sudkyňa mala povedať, že na podmienené prepustenie môže zabudnúť, preto si myslí, že pri zamietnutí jeho návrhu bol sudca usmernený možno aj touto sudkyňou. Pokiaľ dôvodom jeho neprepustenia má byť okrem iného aj okolnosť, že je iba čiastočne kritický k svojej trestnej činnosti, uviedol, že či „má oľutovať niečo, čo neurobil?“ a nerozumie tomu „ako sa má kajať za niečo, čo neurobil...“, pričom uviedol, že „nikoho nevydieral, veď sama poškodená poprela spáchanie skutku na hlavnom pojednávaní a ak mal byť odsúdený, tak možno za nebezpečné vyhrážanie...“ Tvrdil, že jeho odsúdenie bolo účelové kvôli trestnému stíhaniu v inej veci teraz vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 2T/185/2011, aby bol väzobne stíhaný a obmedzený na slobode, aby ho mali ľudovo

povedané pod dohľadom, nakoľko mu v inej už uvedenej trestnej veci skončila 25 mesiacov trvajúca vyšetrovacia väzba.

Obhajca odsúdeného v písomnom odôvodnení sťažnosti považoval dôvody zamietajúceho uznesenia za arbitrárne a neobjektívne, o čom podľa neho svedčí aj skutočnosť, že aj prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí navrhol podmiennečné prepustenie odsúdeného s určením primeranej skúšobnej doby. Poukázal na to, že odsúdený sa počas celého výkonu trestu odňatia slobody snažil preukázať svojim správaním snahu o polepšenie, čo podľa neho vyplýva aj z hodnotenia z ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Podľa názoru obhajcu preto neobstojí konštatovanie okresného súdu v napadnutom uznesení, že z troch zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie bola splnená iba formálna podmienka uplynutia lehoty na podanie návrhu na podmiennečné prepustenie a že nebola splnená druhá a ani tretia zákonná podmienka, že resocializačná prognóza odsúdeného je menej priaznivá a riziko sociálneho zlyhania je hodnotené ako stredné. Podľa obhajcu nielen z hodnotenia ústavu vyplývalo doporučenie na podmiennečné prepustenie odsúdeného, ale ani prokurátor nemal námietky proti jeho podmiennečnému prepusteniu. Odsúdený v podanej sťažnosti sám i prostredníctvom obhajcu navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a podmiennečne ho prepustil z výkonu trestu odňatia slobody za súčasného určenia skúšobnej doby dlhšieho trvania v hornej polovici zákonného rozpätia so súčasným uložením povinností alebo obmedzení.

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Trenčíne sa k písomnému odôvodneniu sťažnosti odsúdeného nevyjadril.

Proti citovanému uzneseniu podali sťažnosti aj W. Q., sestra odsúdeného dňa 3.9.2015 a U. L. a B. L., rodičia odsúdeného dňa 5.10.2015. V ich písomnom odôvodnení uviedli, že odsúdený L. L. podľa ich názoru spĺňal všetky podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu a to bez námietok prokurátora, preto napadnutého uznesenie považovali za nesprávne. Nepovažovali za správne prihliadať na nie najlepšie správanie odsúdeného hneď po nástupe do výkonu väzby, pričom podľa ich názoru mal okresný súd prihliadnuť na jeho pozitívne zmeny, ktoré nastali počas výkonu trestu a na zmeny v jeho charaktere. Žiadali preto, aby krajský súd pozitívne prehodnotil ich sťažnosti a umožnil odsúdenému dosiahnuť nárok na podmiennečné prepustenie.

Krajský súd na podklade sťažnosti podanej odsúdeným L. L., ktorá mu spolu so spisom bola predložená 29. septembra 2015, preskúmal v zmysle § 192 ods.1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného L. L. nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 66 ods.1,2 Tr. zák. vyplýva, že predpokladom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného je súčasné splnenie troch podmienok a to, že odsúdený vykonal už dve tretiny uloženého trestu, vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Výkon dvoch tretín uloženého trestu a pozitívne hodnotenie správania odsúdeného a plnenia jeho povinností vo výkone trestu nepostačuje preto ešte pre záver o splnení zákonných podmienok pre jeho podmiennečné prepustenie. Zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmiennečné prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Ustanovenie § 66 ods.1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmiennečné prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchatel'ovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmiennečnom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatel'ovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, ako bude verejnosť reagovať na predčasné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu

možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin. Ustanovenie § 66 ods. 2 Tr. zák. sleduje totiž to, aby dosiahnutý stupeň nápravy bol posudzovaný nielen podľa plnenia povinností a správania sa odsúdeného vo výkone trestu, ale tiež so zreteľom na to, či sa odsúdený zbavil všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré viedli k trestnému činu, pre ktorý bol odsúdený, a či sa podmienkam a požiadavkám výkonu trestu neprispôsobil len formálne. Závažnosť spáchaného trestného činu, rovnako ako skutočnosť, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva (do ktorého stupňa stráženia je odsúdený zaradený), je treba hodnotiť v súvislosti s otázkou, či pozitívne správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie jeho povinností je výrazom jeho skutočného polepšenia, a či je teda možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Odsúdený L. L. bol rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 27.8.2012, sp. zn. 2T/79/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.5.2013, sp. zn. 2To/130/2012 uznaný vinným zo spáchania v bode 1. rozsudku pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, § 139 ods. 1 písm. c/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. v bode 2. rozsudku pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ a § 140 písm. c/ Tr. zák. a v bode 3. rozsudku pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. sčasti podľa § 189 ods. 1 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

1. od nezisteného dňa mesiaca február až marec 2008 do nezisteného dňa v mesiaci september 2009 na rôznych miestach v T. Q., okres Prievidza a v W. nad W. sa opakovane viackrát svojej vtedajšej družke H. W. vyhrážal, že ak ho neposlúchne a nebude robiť to, čo on určí, napadne jej syna D. W., jej psa, aby sa poškodená nestarala do jeho osobných vecí a mlčala o jeho trestnej činnosti, o ktorej jej predtým obžalovaný povedal, inak jej vytrhne chrbticu, bude chromá na vozíku, obžalovaný hrozby sprevádzal aj fyzickým násilím - fackami, kopaním, sácaním a v nezistený deň v máji 2008 po tom, čo sa poškodená dozvedela, že obžalovaný olúpil v N. jej kamaráta F. F. a vyčítala to obvinenému, obžalovaný sa jej vyhrážal, že ak o trestnej činnosti nebude mlčať, dopadne ako poškodený F., skončí na vozíku, v tomto období od začiatku roku 2008 do septembra 2009 sa poškodenej vyhrážal, že ak s ním skončí vzťah, poškodená skončí zle, pôjde jej po krku a skončí na vozíku, týmito hrozbami v poškodenej vzbudil obavu o jej život a poškodená zo strachu z obvineného zotrvala vo vzťahu s obžalovaným,

2. v presne nezistený deň v máji 2009 v obci T. Q., okres F., počas cesty osobným motorovým vozidlom do W. obžalovaný vyčítal poškodenej, že rozprávala o ich problémoch vo vzťahu a o trestnej činnosti obvineného s kamarátom obvineného, udrel poškodenú lakťom do tváre, motorovým vozidlom zašiel na poľnú cestu za objekt Vegum v T. Q., vytiahol poškodenú za nohy z motorového vozidla na cestu, bil ju päšťami, a kopal do rôznych častí tela, vyhrážal sa jej zabitím, zakopaním, čím v poškodenej vzbudil obavu, že hrozby splní, obžalovaný nedovolil poškodenej vyhľadať so spôsobenými zraneniami lekárske ošetrovanie i napriek tomu, že utrpela zranenie tváre a hrudníka,

3. po tom, čo bol obžalovaný prepustený z väzby, v presne nezistených dňoch v mesiaci marec až apríl 2011 prišiel viackrát do baru T. v T. Vestenciach, okres F., v ktorom pracovala poškodená H. W. a žiadal od nej, aby skončila svoj vzťah s novým priateľom H. M., ak to neurobí, môže sa jej niečo stať, poškodenej môže zhorieť motorové vozidlo, čím v poškodenej H. W. a poškodennom H. M. vzbudil obavu o život a majetok a poškodená dala výpoveď u vtedajšieho zamestnávateľa.

Za tieto trestné činy bol odsúdený podľa § 189 ods. 2, § 41 ods. 2, § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. a § 39 ods. 1 Tr.zák. na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. do ústavu so stredným stupňom stráženia. Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.3.2014, sp. zn. 5Tdo/19/2014 bolo podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté dovolanie obvineného L. L. podané proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.5.2013, sp. zn. 2To/130/2012. Do výkonu uloženého trestu bola odsúdenému L. L. započítaná väzba od 10.11.2011 do 12.11.2012,

Z citovaných rozhodnutí vyplýva nielen to, že z hľadiska spôsobu a rozsahu spáchania išlo o závažné trestné činy, ktorých cieľom malo byť navyše zabrániť odhaleniu inej jeho trestnej činnosti, ale aj to, že odsúdený L. L. mal negatívny postoj k spáchanej trestnej činnosti a k celému trestnému konaniu,

keď sa nepriznal k spáchaniu trestného činu a všetkými možnými spôsobmi negoval postupy orgánov činných v trestnom konaní. V tejto súvislosti je treba uviesť, že odsúdený v priebehu trestného stíhania zadal príčinu pre jeho väzobné stíhanie pre existenciu dôvodov kolúzneho a preventívneho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. (od 10.11.2011 do 12. novembra 2012) a to nielen v tejto trestnej veci, v ktorej bol právoplatne odsúdený k teraz vykonávanému trestu, ale aj pre väzobné trestné stíhanie (od 8.9.2009 do 21. februára 2011) pre existenciu dôvodov útekovej a preventívneho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. por. v inej trestnej veci vedenej proti nemu pre pokračovací obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods.2 písm. a/, ods. 4 písm. b/, ods.5 písm.a/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. b/, i/ Tr. zák., pre pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, i/ Tr. zák., pre pokračovací prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. a pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák.(len pre úplnosť treba uviesť, že v uvedenej veci v konaní vedenom pred Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 2T/185/2011 došlo k jeho neprávoplatnému odsúdeniu, pričom v dôsledku vo veci podaných odvolaní sa vec nachádza v štádiu odvolacieho konania na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 23To/89/2015, takže na toto odsúdenie nemožno prihliadať). Navyše z vyššie citovaných rozhodnutí je zrejmé, že zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. sčasti podľa § 189 ods. 1 Tr.zák., zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného pod bodom 3 právoplatného rozsudku Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 27.8.2012, sp. zn. 2T/79/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.5.2013, sp. zn. 2To/130/2012, spáchal v mesiaci marec až apríl 2011, teda krátko po prepustení z väzby v uvedenej inej trestnej veci (prepustený bol 21. februára 2011). Vzhľadom na uvedené okolnosti charakterizujúce nielen závažnosť a spôsob vykonania činu, spôsobený následok, ale aj negatívne správanie i povahové vlastnosti odsúdeného, bolo potrebné porovnať a hodnotiť plnenie povinností a správanie odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia slobody vrátane výkonu do neho započítanej väzby a nie len časť výkonu trestu časovo bezprostredne predchádzajúcu podanému návrhu odsúdeného o podmienočné prepustenie, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu už dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, či vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie, či je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a či tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Konštatovanie a porovnanie uvedených okolností charakterizujúcich závažnosť a spôsob vykonania činu, spôsobený následok, ale aj negatívne správanie i povahové vlastnosti odsúdeného zistené v čase jeho právoplatného odsúdenia (teda aj počas výkonu väzby) a ich porovnanie a zhodnotenie v súvislosti s plnením povinností a správaním odsúdeného počas skutočného výkonu trestu odňatia slobody je preto namieste, v súlade so zákonom a nemá žiadny vplyv na obhajobné práva odsúdeného (vrátenie práva popierať spáchanie trestného činu), ktoré v trestnom konaní v plnom rozsahu využil. Námietky odsúdeného v uvedenom smere nepovažoval preto krajský súd za dôvodné.

Z hodnotenia odsúdeného L. L. riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd, vyplýva nielen záver, že odsúdený v podmienkach výkonu trestu a pod dohľadom v strednom stupni a od 23.7.2014 v minimálnom stupni stráženia je schopný plniť stanovené povinnosti a svojim správaním preukázať snahu po náprave a polepšenie, ale i záver, že toto správanie odsúdeného je výrazne podriadené účelu podmienočného prepustenia, čo dokumentuje už samotná skutočnosť, že predchádzajúci (časovo prvý) návrh o podmienočné prepustenie podal na okresný súd už 11.3.2015, pričom vzápätí písomným podaním z 25.3.2015 doručeným okresnému súdu dňa 27.3.2015 ho vzal späť z dôvodu, že došlo k určitým nejasnostiam v hodnotení odsúdeného. Zo spisu Okresného súdu Trenčín vedeného pod sp. zn. 4Pp/24/2015, na ktorom sa viedlo konanie o tejto predošlej žiadosti, pritom vyplýva, že „určité nejasnosti v hodnotení odsúdeného“ spočívali v tom, že riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom v hodnotení odsúdeného zo dňa 23.3.2015 uviedol, že program zaobchádzania sa nedarí plniť vo všetkých bodoch na požadovanej úrovni, že bod edukácia sa nedarí plniť vzhľadom na nekritický postoj odsúdeného k trestnej činnosti, že riziko sociálneho zlyhania po výkone trestu je hodnotené ako stredné, resocializačná prognóza je menej priaznivá s prihliadnutím na opakované páchanie trestnej činnosti, na závažnosť aktuálne spáchaného trestného činu a skutočnosť, že pred výkonom trestu bol dlhodobo nezamestnaný. Riaditeľ v citovanom hodnotení pritom neodporúčal odsúdeného podmienočne prepustiť vzhľadom na to, že odsúdený preukazoval iba čiastočné splnenie podmienok na podmienočné prepustenie. Pre záver, že toto správanie odsúdeného je výrazne podriadené účelu podmienočného prepustenia, svedčí tiež len výrazne formálne prejavovaný sebakritický postoj k spáchanej trestnej činnosti,

ktorý možno vyvodíť nielen z jeho správania a postojov počas výkonu väzby, ale aj trestu, keďže vyplýva aj z hodnotenia správania odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom a napokon i z vyjadrenia odsúdeného v písomnom odôvodnení sťažnosti, podstatou ktorého je, že nikoho nevydieral, preto sa nemôže kajať za niečo, čo neurobil a oľutovať niečo, čo neurobil. Vyjadrenie odsúdeného v uvedenom smere (bez ohľadu na jeho právo vysloviť tento svoj názor) svedčí tak skôr o prejave naďalej odmietavého postoja k jeho právoplatnému odsúdeniu, ale nie o skutočnom sebakritickom postoji k spáchaným trestným činom. Vzhľadom na uvedené okolnosti pozitívne správanie odsúdeného len počas skutočného výkonu trestu s prihliadnutím na len formálne prejavovaný sebakritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, ako aj na záver o podriadenosti jeho správania účelu podmieneného prepustenia, preto neumožňuje vyvodíť jednoznačný a presvedčivý záver o tom, že odsúdený L. L. vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých negatívnych charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, že na splnenie účelu trestu u neho už nie je ďalší výkon trestu odňatia slobody potrebný a že je u neho len minimálne riziko recidívy.

Okresný súd v posudzovanom prípade týmito hľadiskami sa dôsledne riadil, prihliadol na všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre podmienené prepustenie odsúdeného a dospel preto k správne záveru. Postupoval vecne správne, keď návrh odsúdeného L. L. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodný zamietol. Správne zistil, že odsúdený nespĺňa zákonné podmienky pre podmienené prepustenie, keďže vzhľadom na okolnosti správne a podrobne uvedené okresným súdom v napadnutom uznesení (z nich najmä sklon k páchaniu trestných činov a závažnosť aktuálne spáchaných trestných činov, riziko recidívy, nepriaznivá resocializačná prognóza) nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak ako predpokladá ustanovenie § 66 ods.1 Tr. zák.

Z hodnotenia odsúdeného L. L. riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd, vyplýva záver, že odsúdený v podmienkach výkonu trestu a pod dohľadom je schopný plniť stanovené povinnosti a svojím správaním preukázať snahu po náprave a polepšenie a zároveň toto správanie podriadiť účelu podmieneného prepustenia. Súčasne však z hodnotenia vyplýva aj záver, že u odsúdeného L. L. resocializačná prognóza odsúdeného je hodnotená ako nepriaznivá na základe stredného rizika sociálneho zlyhania, pričom rizikovým faktorom u odsúdeného je sklon k páchaniu (opakované páchanie) trestných činov, občasné zamestnania, závažnosť aktuálne spáchaných trestných činov a z toho vyplývajúce riziko recidívy, pričom k svojej trestnej činnosti má len čiastočne kritický postoj a aj preto preukazuje len čiastočne splnenie podmienok pre podmienené prepustenie.

Podstatne odlišný a pritom negatívny charakter má pritom predovšetkým správanie a konanie odsúdeného na slobode. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že odsúdený L. L. bol už 5 krát opakovane odsúdený na podmienené a na nepodmienené tresty odňatia slobody. Je teda osobou s výrazným sklonom k páchaniu trestných činov a z pohľadu predchádzajúcich odsúdení mal dostatok možností preukázať zmenu svojho správania, avšak ich nevyužil, keďže predchádzajúce odsúdenia nespĺnili u neho zákonom predpokladaný účel, jeho správanie práve na slobode je negatívne a jeho resocializačná prognóza z tohto hľadiska je preto výrazne nepriaznivá. Povaha týchto odsúdeným spáchaných trestných činov a z nich vyplývajúce okolnosti charakterizujúce odsúdeného ako osobu so sklonom k páchaniu trestných činov tvoria u neho také skutočnosti, ktoré odôvodňujú záver o existencii príliš vysokého rizika jeho recidívy a z neho vyplývajúci záver, že u odsúdeného, aj napriek pozitívnemu hodnoteniu jeho správania a čiastočného plnenia povinností svedčiacemu o jeho polepšení a snahe po náprave, nebol ešte dosiahnutý taký stupeň jeho nápravy, že by sa zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych návykov, ktoré viedli ku spáchaniu trestných činov, za ktoré mu bol uložený teraz vykonávaný trest a nemožno preto dôvodne predpokladať, že povedie aj na slobode riadny život.

Napadnuté uznesenie je vecne správne a v súlade so zákonom podrobne odôvodnené, preto krajský súd, keďže po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, na tieto vecne správne dôvody poukazuje. Sťažnostné námietky odsúdeného nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich.

Krajský súd na základe uvedených dôvodov nepovažoval sťažnosť odsúdeného L. L. za dôvodnú a preto ju podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr. por. zamietol (výrok pod bodom I. tohto uznesenia).

Z ustanovení § 186, § 415 a nasl. Tr. por. vyplýva, že rodičia a sestra odsúdeného nie sú osobami oprávnenými nielen na podanie návrhu o jeho podmiennečné prepustenie, ale ani osobami oprávnenými na podanie sťažnosti v prospech odsúdeného proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ teda v posudzovanej veci proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. augusta 2015, sp. zn. 4Pp/80/2015, podali sťažnosti aj U. L. a B. L., rodičia odsúdeného a W. Q., sestra odsúdeného, išlo o sťažnosti podané neoprávnenými osobami a preto tieto ich sťažnosti krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zamietol (výrok pod bodom II. tohto uznesenia).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.